

FENDER

VRJDAG 5 JULI EN ZATERDAG 6 JULI

‘Dewi! We moeten nog op de foto in de photobooth!’ roep ik hard. Onze middelbare school heeft uitgepakt voor het eindexamenfeest. De aula is bijna niet meer te herkennen. Alle tafels en stoelen zijn naar de zijkant geschoven en er is een podium neergezet. Aan het plafond hangen tientallen discoballen en in de hoek waar normaal broodjes worden verkocht, staat nu een alcoholvrije cocktailbar. Een groepje meiden maakt ernaast selfies bij de opblaasbare palmboom.

Dewi verstaat me amper door de harde muziek, maar ik wijs naar de gang en ze begrijpt meteen wat ik bedoel. Ik strek mijn arm uit en pak haar hand. Ze ziet er prachtig uit, in haar turquoise jurk met witte bloemen, maar dat heb ik haar deze avond al vaak genoeg gezegd. Haar zwarte kleine handtas past perfect bij haar outfit: dat maakt haar look net iets stoerder.

‘Fender, ik ga je zo missen,’ zegt ze dramatisch, als we naar de photobooth lopen. ‘Echt, je hebt mijn examenjaar gered.’

Ik lach. ‘Nou schat, jij hebt mijn examenjaar óók gered, dus ik zou eerder zeggen: we hebben elkaars jaar gered.’

‘Vooruit.’ Ze geeft me een speels duwtje.

‘Maar even serieus: voordat jij in de klas kwam, was er echt niks aan op school.’

Ze grinnikt en schudt haar hoofd. Haar halflange blonde haar danst mee. ‘Gaan we nu melancholisch doen?’

‘Misschien.’ Ik glimlach naar mijn beste vriendin. Vijf jaar lang ging ik met tegenzin naar school, maar in zes vwo werd alles anders. Dewi kwam bij me in de klas omdat ze het examenjaar moest over-

doen. We raakten bevriend en al snel waren we onafscheidelijk. Na schooltijd maakten we samen huiswerk, we gingen samen naar dansles – modern jazz – en elke vrijdagavond at ik bij haar thuis. Vaak bleef ik nog tot laat in de avond om spelletjes te doen met haar en haar ouders.

‘Een beetje melancholisch doen mag ook wel,’ zegt ze. ‘We sluiten nu toch een soort tijdperk af.’

Ik knik. De afgelopen maanden hebben we samen gestreden voor onze eindexamens. We hebben uren geleerd in de bibliotheek. En nu zijn we klaar. Het is ons gelukt.

‘Tijd om dit moment vast te leggen!’ Ik gebaar naar de gouden photobooth en Dewi trekt het fluwelen gordijntje open.

‘Aaah, ze hebben props. Oeh! Ik pak de snor!’ zegt Dewi enthousiast. Ze pakt een grote zwarte snor tussen alle attributen die in een mand op de grond liggen en houdt hem tussen haar neus en haar lippen. De snor is veel te groot, maar haar septumpiercing is nog net zichtbaar.

‘Welke wil jij?’ vraagt ze.

Ik graai tussen de hoedjes, strikjes en baarden. ‘Een hartje op een stokje! En deze bril!’ Ik lach, want de roze bril is nogal opvallend en zit vol glitters.

‘O, ja, Fender, die is geweldig. Echt wat voor jou.’

We poseren en Dewi drukt op het knopje onder het scherm waarop we onszelf kunnen zien. *Klik.*

‘Snel! Een andere pose!’ zegt ze. We proesten het uit en ik probeer de bril voor haar ogen te houden, maar duw hem per ongeluk in haar oog.

‘Au!’

Klik.

Ik schrik. ‘Gaat het?’

Dewi houdt haar hand voor haar ene oog en is stil. Even denk ik dat ze huilt. Deed het zo veel pijn? Maar dan begint ze heel hard te lachen.

Ik kijk bezorgd naar haar oog. ‘Sorry Dee!’

Klik.

‘Niks aan de hand! Deze foto’s worden geweldig,’ zegt ze vrolijk.

Ik leg de attributen terug en kijk verwachtingsvol naar het bakje waar iets uit zou moeten komen. Er klinkt een soort gezoem en er vallen twee strookjes in het bakje.

‘Yes, dan hebben we er allebei één!’ zegt Dewi.

‘Ik dacht precies hetzelfde!’

We bekijken de foto’s en schieten weer in de lach. Dewi had gelijk, ze zijn geweldig. Op de middelste foto kijk ik haar verschrikt aan terwijl zij naar de camera knipoogt. Die ga ik inlijsten.

‘Als je ze ziet, zou je niet denken dat die cocktails alcoholvrij waren,’ zeg ik.

‘Inderdaad.’ Ze glimlacht. ‘Moet ik jouw strookje ook in mijn handtas doen?’

Ik knik. ‘Thanks!’

Als ik het gordijntje opentrek, zie ik dat Kevin en Stef in de gang staan. Eén seconde kijk ik ze met een pokerface aan, mijn blik glijdt vluchtig over hun donkere shirts, opgeschoren kapsels en gemene blikken. Daarna draai ik me om naar Dewi en pak haar hand. ‘Kom meid, we gaan nog een mocktail halen.’

We lopen langs de jongens naar de aula waar het afscheidsfeest nog volop bezig is en de muziek hard door de speakers knalt.

‘Dewi! Je weet dat je vriendje homo is, hè?’ roept Kevin ons na. Ik hoor Stef hard lachen, maar doe alsof ik het niet hoor. Net als Dewi.

‘Vandaag is hopelijk de laatste keer in ons leven dat we ze zien,’ zegt ze.

‘Dat vind ik helemaal niet erg,’ zeg ik met een grijns.

Ze wijst naar meneer Donk die in de aula op het podium staat. Hij doet een gek dansje op ‘Happy’ van Pharrell Williams en zijn kale hoofd glimt van het zweet. Ik schiet in de lach.

‘Kom, dat kunnen wij beter!’ roep ik.

De volgende ochtend lig ik op mijn buik op bed met mijn kussen onder mijn borst. Ik scrol door mijn Instagramfeed en gaap. Wat heerlijk dat ik net zo lang op bed kan blijven liggen als ik zelf wil. Ik kijk

naar de foto's van het eindexamenfeest. Esmee uit de andere vwo-klas heeft een foto gepost waar ze breedlachend met haar vriendinnen poseert. 'Afscheid nemen bestaat niet. *You guys are the best. Forever friends,*' heeft ze onder de foto geschreven. Ik rol met mijn ogen. Zo typisch. Op school lachte Esmee bijna nooit. Er verschijnt een melding op mijn scherm: een appje van Dewi.

Dewi: Ik vond het feest ZO leuk!

Ik: Jaa, ik ook!

Dewi: Wel echt een gek idee hoor, dat we nu nooit meer in die gangen lopen.

Ik: Tenzij je docent wordt haha

Dewi: NEVER 😏

Ik: Zeg nooit nooit

Dewi: Ik zie jou wel docent worden hoor

Ik: Hmm ja.
Maar de komende tien jaar wil ik niks met school te maken hebben. Ik ga eerst als vertaler werken of zo

Na de zomervakantie ga ik Franse taal en cultuur studeren in Utrecht. Geen docentenopleiding, maar ik sluit niet uit dat ik ooit docent Frans word. Ook om een soort rolmodel te kunnen worden voor struggelende jongeren. Ik had geen één queer docent op school, voor zover ik weet. Voorlopig blijf ik nog even weg van de middelbare, de meeste scholieren zijn vreselijk.

Dewi: Snap ik hoor

Dewi: Mocht jouw studie nou helemaal geweldig zijn, kan ik ook altijd nog Frans gaan studeren

Ik: Jaa. Dan kunnen we samen een vertaalbureau beginnen

Dewi: Haha, jaa

Komend jaar neemt Dewi een tussenjaar. Ze weet nog niet wat ze wil studeren en gaat daarom door de Verenigde Staten reizen. Ik vind dat maar niks. Mijn hele leven gaat al veranderen en straks moet ik haar ook nog missen.

Ik: Weet je, Dee... Soms vind ik het echt lastig dat je weggaat of zo...

Dewi: Haha, ahw schatje

Ik: Ik meen het!

Dewi: Het wordt ook spannend. Voor ons allebei

Ik: Ja

Dewi: En je kunt altijd appen he ♥

Ik: Weet ik. Maar dat is toch anders

Ik: Ga je nou woensdag op vakantie? Of donderdag?

Dewi: Woensdag! Het wordt echt geweldig

Ik: Jaloers!

Om het nog erger te maken, gaat Dewi deze zomer óók nog vijf weken op vakantie met haar ouders. Naar San Francisco. Haar moeder heeft familie aan de westkust en ze gaan een rondreis maken. Als ze weer terugkomt, gaat ze een paar weken later weer op reis voor haar tussenjaar. Ze kan er bijna net zo goed blijven.

Dewi: Heb je zin in jouw zomervakantie? En de zomerkampen?

Ik: Nou, ik ben echt zo benieuwd...

Dewi: Ik wil alle juice horen achteraf!

Ik: Ik denk dat het heel intense weken worden

Dewi: Ja, dat kan ik me voorstellen. Maar je hebt nog veel weken over om bij te komen natuurlijk

Ik: Ja. Dan ga ik lekker niksen. Netflixen en zwemmen en zo

Dewi: Zo jammer dat ik jouw zwembad moet missen

Ik: JA

Dewi: En ga je je niet vervelen?

Ik: Waarschijnlijk wel haha

Dewi: Ga op jongensjacht!

Ik: Haha. Hoe?

Dewi: Een datingapp?

Ik: Haha begin je er nou weer over...
Ik wacht gewoon tot ik 18 ben
en legaal op die app mag

Dewi: Softie!

Ik: Mijn geduld wordt beloond,
wedden?

Dewi: Sure honey

‘Kunnen we niet weer eens gewone rijst eten?’ Ik kijk naar mijn bord en zucht.

‘Gewone rijst?’ Mam trekt haar wenkbrauwen op, alsof ze niet weet wat ik bedoel.

‘Ja, geen zilvervliesrijst. Zilvervliesrijst is goor.’

We eten áltijd zilvervliesrijst als avondeten. Of volkorenpasta. En we lunchen met volkorenbrood. We ontbijten met een smoothie van groente en fruit of met magere kwark en havermout. Havermout is vast ook volkoren.

‘Zilvervliesrijst is goed voor je. Niet zeuren,’ zegt mam.

Ik weet dat het onbegonnen werk is, maar besluit toch iets te zeggen. ‘Weet ik, maar het is toch ook goed om te variëren? Dat zeg jij ook altijd.’

‘Dat doen we toch ook? Morgen eten we pasta.’

‘Volkorenpasta.’

‘Ja?’

‘Waarom geen gewone?’

‘Volkorenpasta is ook gewoon.’

Ik zucht en geef het alweer op. Hoe vaak ik het ook probeer, mam verandert niet van mening. Soms wou ik dat ik een broer of zus had. Iemand die me bij kon staan in deze strijd.

‘Hoeveel weeg je nu trouwens, knapperd?’

Ik vind het vreselijk als mijn moeder me knapperd noemt. Wie zit daar nou op te wachten?

‘Weet ik veel. Tijdje niet gewogen,’ mompel ik. Ik neem een hap, maar erg veel smaak heeft het eten niet.

Mam blijft strak voor zich uitkijken, maar ik zie aan haar blik dat ze geïrriteerd is. ‘En ga je vanavond weer hardlopen? Je hebt de hele dag op de bank gelegen.’

Ik zucht. Hardlopen is het laatste waar ik zin in heb. ‘Nee, ik ga wel een danswork-out doen.’ Dansen is mijn grootste hobby. Als ik dans, vliegt de tijd.

Voordat mam kan reageren, zeg ik: ‘Volgende week ga ik trouwens met Dewi lunchen. Als afscheid, voordat ze vijf weken naar San Francisco gaat. En daarna gaan we shoppen in de stad.’

‘Gezellig.’

Terwijl ik nog een hap neem, wacht ik tot ze *de vraag* gaat stellen.

‘Waar ga je lunchen?’ vraagt ze dan.

Ik wist het. Eigenlijk heb ik zin om expres te zeggen dat ik naar de McDonald’s ga. Dat we allebei een groot menu met een burger én

THOMAS

MAANDAG 8 JULI

kipnuggets gaan eten. Maar ik wil geen ruzie. Vanavond gaan mam en ik nog samen een film kijken en daar heb ik wel zin in.

‘Weten we nog niet. We kijken daar even.’

Ze knikt en pakt nog wat salade. ‘Je kunt naar Greenville gaan?’

Nog nooit van gehoord. Maar het feit dat mijn moeder het als tip geeft en dat er ‘green’ in de naam zit, zegt al genoeg.

‘Kan. Maar ik vind het wel leuk om Dewi te laten kiezen. Ze moet Amersfoort daarna ruim vijf weken missen. En als ze vlak daarna gaat reizen in haar tussenjaar, nog veel langer.’

‘Arme meid,’ zegt mam. ‘In Amerika eten ze zo veel fastfood. En de porties zijn enorm. Ze houdt toch zo van cola? Als je daar een kleine cola bestelt, krijg je een halve liter. Daar moet ze echt mee oppassen, hoor.’

Ik zucht. Altijd weer dat gezeik. Mijn moeder is al meer dan vijftwintig jaar diëtist, maar het went nooit. Ik snap niet dat ze er nooit over ophoudt. Al jaren balanceer ik op het randje van ondergewicht en een normaal gewicht. Volgens mam is dat het gezondst, maar ik weet het niet. Als ik in de spiegel kijk, zie ik er soms wel heel dun uit. Dewi grapt wel eens dat ik net zo’n poppetje ben dat je bij galgje tekent.

Ik schraap mijn keel en leg mijn bestek op mijn bord. ‘Nou, ik ga naar boven om te dansen. Zullen we om half negen een film kijken?’ Ondertussen breng ik mijn lege bord naar het aanrecht.

‘Dat is goed, schat. Welke film?’

Ondanks mijn irritatie schiet ik in de lach. ‘Moet je dat nog vragen?’

Ook mam begint te lachen. ‘Ik weet toch niet of je *The Princess Diaries* deel één of deel twee wilt zien?’

‘Dat is waar. Laten we deel twee weer eens kijken.’

Ik verheug me op de film, maar loop toch met een vervelende nasmaak naar boven. Altijd weer die bemoeienis over wat ik eet en hoeveel ik beweeg. Al kan de vieze nasmaak ook van de zilvervliesrijst zijn.

Een zonnestraal schijnt mijn slaapkamer in en de geur van koffie dringt mijn neus binnen als ik het dakraam open. We wonen vlak bij een koffiebranderij en als de wind gunstig staat, ruiken we de sterke koffiegeur goed. Alsof er naast je een espresso wordt gezet. Vandaag is zo’n dag. Ik zet het raam nog een stukje verder open.

Het is mijn eerste echte vakantiedag en mijn moeder is jarig, dus ik kan eindelijk haar cadeautje geven. Het ligt al twee weken in mijn sokkenla, verpakt in paars papier met illustraties van bloemen. De envelop zit met een plakbandje vast aan het inpakpapier. Er zit een kaart in die ik zelf heb gemaakt. Ik heb onze zwart-witte kat Leo getekend, zittend op een heel klein pakje. Het ziet er grappig uit en ik hoop dat mam het ook leuk vindt.

Ik kijk op mijn telefoon om te checken hoe laat het is. Half tien. Tijd om te ontbijten. Ik sjees de trap af. Mijn raam laat ik open, zodat mijn kamer zich verder kan vullen met de koffiegeur. Als ik op de gang van de eerste verdieping kom, zie ik mam staan. De slaapkamerdeur van mijn ouders staat op een kier. Ze kijkt naar zichzelf in de spiegel aan de muur en draagt een groot donkerbruin shirt met een witte broek. Niet echt feestelijk, maar ze draagt nooit kleurrijke kleding. Haar donkerblonde korte haar heeft ze zo te zien net gewassen.

Moet ik haar nu al feliciteren? En een hand geven? Van knuffelen houd ik niet.

Meer tijd om na te denken krijg ik niet, want ze ziet dat ik op de gang sta.

‘Goedemorgen, lieverd!’ zegt ze opgewekt.